

N:o 6.

Kongl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen med förslag till lag om rätt till jagt, till lag om ändrad lydelse af 24 kap. 13 § strafflagen och till lag om ändrad lydelse af 1 § i lagen angående tiden för nyttjanderättsaftals bestånd den 25 april 1889; gifven Stockholms slott den 21 december 1900.

Under åberopande af bilagda i statsrådet och högsta domstolen förda protokoll vill Kongl. Maj:t härmed, jemlikt § 87 regeringsformen, föreslå Riksdagen att antaga härvid fogade förslag till:

- 1:o) lag om rätt till jagt;
- 2:o) lag om ändrad lydelse af 24 kap. 13 § strafflagen; och
- 3:o) lag om ändrad lydelse af 1 § i lagen angående tiden för nyttjanderättsaftals bestånd den 25 april 1889.

Kongl. Maj:t förblifver Riksdagen med all Kongl. nåd och ynnest städse välbevågen.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres sjukdom:

GUSTAF.

L. Annerstedt,

Förslag

till

Lag

om rätt till jagt.

Med upphäfvande af 1—11 §§, 18, 19 och 21 §§ i förnyade nådiga jagtstadgan den 21 oktober 1864, äfvensom af hvad nämnda stadga innehåller med afseende å öfverträdelse af sålunda upphäfdade föreskrifter förordnas som följer:

1 §.

Å kronojord tillkomme jagträtten kronan, der ej i denna lag annorlunda stadgas.

Kronan ege ock jagträtt å häradsallmänning, ehvad den står under allmän vård eller delegarne sjelfva öfvertagit dess förvaltning.

2 §.

Kronans jagträtt å dess hägnade jagtparker och djurgårdar, å jord hörande till de kungliga lustslotten och andra till Konungens disposition ställda lägenheter, å kungsgårdar, kronoparker och all annan kronan tillhörig odisponerad jord, äfvensom å häradsallmänningar utöfvas af Konungen sjelf och chefen för hans hofjägeristat jemte dem, som vid sådana tillfällen äro följaktiga. Å nämnda områden, med undantag af dem, som äro ställda till Konungens disposition, må jagt idkas jemväl af medlem af Kongl. huset, af chefen för domänstyrelsen samt af landshöfdingarne, hvar och en inom sitt län, jemte dem, som dessa personer åtfölja, äfvensom af de vid skogsstaten och skogsläroverken anställda tjänstemän, hvar inom sitt tjänstgöringsområde. Betjente vid skogsstaten och skogsläroverken ege att å de områden, som i denna para-

graf afses och stå under deras bevakning, idka jagt efter skadliga rofdjur samt, med domänstyrelsens för viss tid eller tills vidare lemnade tillåtelse, äfven efter annat villebråd eller visst slag deraf.

Utan Konungens särskilda tillåtelse må dock ej i något af oförmällda fall jagas efter elg, hjort, rådjur, vildren eller svan.

3 §.

Å oafvittrad jord, som ej blifvit till lapparnes uteslutande begagnande anvisad, äfvensom i skärgård på klippor och skär, som ej höra till visst hemman, samt på öppna hafvet vare jagten fri för hvarje svensk undersåte.

4 §.

Enskild jordegare hafve jagträtt å sin jord. Jagträtt tillkomme ock boställshafvare och kronohemmansåbo å boställets eller kronohemmanets egor, delegare i sockenallmänning, byaskog eller dylik samfäld jord å densamma, allmän inrättning å jord, som derunder lyder, samt stad å dess jord. Afgärda by hafve jagträtt allenast å sina egor inom hank och stör.

Å samfäld jord må ej en delegare utan de öfriges samtycke upplåta jagträtt åt någon, som ej är delegare.

5 §.

Varder jord åt någon till bruk upplåten, nyttje brukaren, der ej annorledes aftalas, den jagt, som till jorden hör.

Angående tiden för beståndet af aftal, hvarigenom någon till annan upplåter sin jagträtt, är särskildt stadgadt.

6 §.

Är genom urminnes häfd eller genom särskildt stadgande, aftal, dom eller skattläggning eller på annat lagligt sätt annorledes än ofvan sägs bestämdt om någons rätt till jagt, vare det gällande.

7 §.

Om lapparnes rätt till jagt i vissa delar af riket gälle hvad särskildt är stadgadt.

8 §.

Å jord, hvilken såsom tvistig blifvit stäld under förbud, må icke någon af de tvistande utan öfverenskommelse jaga annat än skadliga rofdjur.

9 §.

Har någon ringat björn i ide, hafve ensam rätt att jagten fullfölja, och må ej annan, med vetskap att björnen är ringad, djuret ur idet uppskrämma.

Vill man å annans jagtområde eljest jaga björn eller jaga varg, lo eller järf, tillsäge hvarje gång förut den, som jagträtt å området eger. Har något af nämnda djur bevisligen uppehållit sig i trakten, må jagträttsinnehafvaren ej jagten hindra, utan tage del deri; vill han ej deltaga, ege den, som tillsade, rätt att ändock jaga och att behålla de djur af nämnda slag han dervid må fälla.

10 §.

Hvar, som under idkande af loflig jagt sårar villebråd så, att det faller å annans jagtområde inom ett hundra meter från gränsen, må tillvarataga och behålla villebrådet. Är det elg, hjort, rådjur eller vildren, må den jagande dock ej från stället bortföra djuret utan i närvaro af två ojäfviga vittnen, och vare han dessutom pligtig att, sist å andra dagen sedan djuret fälles, om förhållandet underrätta jagträttsinnehafvaren eller den, som innehar jorden, eller någon af deras folk. Försummar den jagande något af hvad sålunda föreskrifvits eller öfverskrider han eljest sin rätt att å annans jagtområde tillvarataga villebråd, varde ansedd såsom den der oloffligen jagat å annans jagtområde.

Har någon å eget jagtområde eller eljest lofligen drifvit upp björn, varg, lo eller järf, ege han rätt att jagten in på annans jagtområde fullfölja.

11 §.

Träffar någon tillfälligtvis, ehvar det vara må, skadligt rofdjur, då må han det fälla och behålla.

12 §.

Till skadliga rofdjur hänföras enligt denna lag björn, varg, lo, järf, räf, mård, utter, säl, örn, berguf, hög och falk.

13 §.

Utan särskildt tillstånd af den, som jorden innehar, må jagträttsinnehafvare ej idka jagt i gård eller trädgård, icke heller, under tiden från och med den 1 maj till dess grödan är afmejad, å åker, som är med säd eller gräs besädd.

Vid jagt å jord, som af annan innehafves, vare jagträttsinnehafvaren skyldig ersätta all skada, som å mark, hägnad eller annan egendom förorsakas vare sig af honom sjelf eller af annan, hvilken han gifvit lof att jaga, eller af de vid jagten använda biträden eller hundar.

14 §.

Ej må någon utan lof skrämma eller drifva villebråd från annans jagtområde; dock vare den, som innehar jord utan att ega jagträtt derå, oförhindrad att derifrån bortskrämma eller bortdrifva villebråd i den mån sådant erfordras för afvärjande af skada eller olägenhet.

15 §.

Med skjutgevär må icke någon utan tillstånd af jagträttsinnehafvaren färdas öfver jagtmark, med mindre det efter omständigheterna uppenbarligen sker i lofliga ärenden och hund, om sådan medföres, hålles kopplad.

16 §.

Okopplad hund må ej någon utan lof medföra eller insläppa i annans hägnade jagtpark eller djurgård; sker det, vare hunden förverkad.

Löper hund eljest oloffigen lös å annans än hundens egares jagtmark, hafve jagträttsinnehafvaren rätt att låta upptaga hunden; dock åligge honom att om upptagandet ofördröjligen tillsäga hundens egare eller, derest denne ej är känd eller icke kan träffas, låta kungöra i kyrkan för den församling, der hunden blifvit upptagen, och i tidning inom orten. Vill egaren återfå hunden, löse den med fem kronor eller, der hunden förut blifvit hos samme jagträttsinnehafvare löst, tio kronor jemte ersättning hvarje gång för hundens föda och öfriga kostnader. Har ej egaren utlöst hunden inom åtta dagar efter erhållen tillsägelse om upptagandet eller inom sextio dagar från det kungörelsen varit

uppläst och i tidning införd, vare hunden förverkad. Vill jagträttsinnehafvaren hellre taga lösen, vare hundens egare skyldig att sådan enligt förut angifna grunder utgifva, såframt talan derom instämnes inom trettio dagar efter det hunden varit att anse som förverkad.

17 §.

Katt, som anträffas på längre afstånd från bebodt hus än tre hundra meter eller i skog eller hage, må saklöst dödas.

18 §.

Jagar någon oloffigen å annans jagtområde, straffes efter allmänna strafflagen.

Har han vid jagten fångat eller dödat villebråd, vare villebrådet eller, om det ej kan tillrättaskaffas, dess värde förverkadt till jagträttsinnehafvaren eller, om villebrådet fångats eller dödats å jord, der jagträtten tillkommer kronan, eller å område, som i 3 § omförmäles, till åklagaren.

19 §.

Anträffas å bar gerning någon, som oloffigen jagar å annans jagtområde, må den, som der eger jagträtt, och jordens innehafvare äfvensom deras folk af den jagande taga bössa, jagtredskap och hundar till vedermäle och pant samt behålla det, till dess han rätt för sig bjuder. Å jord, der jagträtten tillkommer kronan, så ock å område, som i 3 § omförmäles, hafve tjenstemän och betjente vid skogsstaten och skogsläroverken samt allmän åklagare enahanda rätt.

20 §.

Öfverträder någon förbud, som i 9 § 1 mom., 14 §, 15 § eller 16 § 1 mom. är meddeladt, och är ej förseelsen att hänföra till olofflig jagt å annans jagtområde, straffes med böter från och med fem till och med ett hundra kronor. Bryter någon emot hvad i 13 § 1 mom. är föreskrifvet, böte från och med fem till och med femtio kronor.

21 §.

Förbrytelser emot denna lag, hvilka blott förnärma enskild persons rätt, må icke åtalas af annan än målsegaren. Sker intrång i kronaus,

menighets eller allmän inrättnings rätt, ege tjenstemän och betjente vid skogsstaten och skogsläroverken jemte allmän åklagare att derå tala och njute de enahanda vitsord, som tillkommer dem, hvilka rättens eller Konungens befallningshafvandes bud och ärenden gå.

22 §.

Böter, som enligt denna lag ädömas, tillfalla kronan. Saknas tillgång till böternas fulla gäldande, skola de förvandlas enligt allmän strafflag.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1902; dock att hvad i 5 § 1 mom. är stadgadt icke gäller om brukare, till hvilken jord är upplåten före utfärdandet af jagtstadgan den 21 oktober 1864.

Förslag

• till

Lag**om ändrad lydelse af 24 kap. 13 § strafflagen.**

Härigenom förordnas, att 24 kap. 13 § strafflagen skall erhålla följande ändrade lydelse:

För olofflig jagt å annans jagtområde, som ej till jagtpark eller djurgård inhägnadt är, bötes högst tvåhundra riksdaler.

Är djur, som i 12 § 2 mom. sägs, dervid fältdt, såradt eller fångadt; vare straffet böter, ej under tjugu riksdaler.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse af 1 § i lagen angående tiden för nyttjanderättsaftals bestånd den 25 april 1889.

Häriigenom förordnas, att 1 § i lagen angående tiden för nyttjanderättsaftals bestånd den 25 april 1889 skall erhålla följande ändrade lydelse:

Aftal, hvarigenom nyttjanderätt till fast egendom å landet på viss tid upplåtes, må ej gälla öfver femtio år. Afser aftalet allenast eller hufvudsakligen upplåtelse af jagträtt eller af rätt till afverkning af skog annorledes än till husbehof, vare det ej gällande öfver tjugu år.

Utdrag af protokollet öfver justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Kongl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott onsdagen den 17 oktober 1900

i närvaro af:

Hans excellens herr statsministern friherre von OTTER,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena LAGERHEIM,
Statsråden: WIKBLAD,
ANNERSTEDT,
herr von KRUSENSTJERNA,
grefve WACHTMEISTER,
CLAËSON,
DYRSSEN,
CRUSEBJÖRN,
ODELBERG,
HUSBERG.

Efter gemensam beredning med chefen för jordbruksdepartementet anförde chefen för justitiedepartementet statsrådet Annerstedt i underdånighet:

»Sedan Eders Kongl. Maj:t genom nådig proposition den 2 sistlidne mars föreslagit Riksdagen att antaga propositionen bilagda förslag till lag om rätt till jagt, till lag om ändrad lydelse af 24 kap. 13 § strafflagen och till lag om ändrad lydelse af 1 § i lagen angående tiden för nyttjanderättsaftals bestånd den 25 april 1889, har Riks-

dagen i underdånig skrifvelse den 14 maj innevarande år tillkännagifvit, att kamrarne beträffande nämnda proposition stannat i olika beslut, hvadan frågan för den riksdagen förfallit.

Af förhandlingarna inom Riksdagen framgår, att båda kamrarne i allt hufvudsakligt gillat den nådiga propositionen med vissa af lagutskottet förordade jemkningar, och att, sedan beträffande ett antal mindre viktiga punkter kamrarne fattat skiljaktiga beslut, det af utskottet framlagda förslag till sammanjemkning blifvit af ena kammaren förkastadt. Vid sådant förhållande, och då de ändamål, som med den föreslagna revisionen af jagtstadgan åsyftades — nemligen *dels* att de bestämmelser om jagt, hvilka vore af allmän lags natur, blefve i en särskild lag sammanfattade och sålunda fullständigt skildes från de ekonomiska och administrativa föreskrifterna i ämnet, *dels ock* att de ändringar i nämnda stadga åstadkommes, hvilka ur jagtvårdssynpunkt kunde finnas erforderliga — fortfarande äro af oförminskad vikt, torde allt skäl förefinnas att åter upptaga frågan. Särskildt måste det anses önskvärdt, att, i motsvarighet emot hvad som redan skett inom fiskelagstiftningens område, genom de civilrättsliga bestämmelsernas utbrytande tillfälle beredes till en tidsenlig omarbetning af de administrativa stadgandena om jagtskydd.

Med anledning af hvad inom Riksdagen förekommit hafva emellertid ifrågavarande lagförslag ansetts böra undergå någon jemkning.

I 14 § af förslaget till lag om rätt till jagt har den af lagutskottet i sammanjemkningsändamål förordade lydelsen upptagits, allenast med utbyte af orden »mark, hvarå han ej har jagträtt,» emot uttrycket »annans område», som på andra ställen i förslaget betecknar den mark eller det vattenområde, hvarå jagträtten tillkommer annan. Den redan i gällande jagtstadga förekommande bestämmelsen om förhöjd lösen för hund, som förut varit upptagen, har förtydligats till undanrödjande af de emot densamma yttrade betänkligheter. I 22 § torde den med grunderna för gällande strafflagstiftning öfverensstämmande föreskrift, att böter tillfalla kronan, böra bibehållas, helst som en motsvarande regel i allt fall skulle gälla med afseende å de ojemförligt viktigare fall, då en jagtförbrytelse straffas enligt allmänna strafflagen. Deremot lär det icke möta något hinder att i den administrativa författning, hvari de ekonomiska bestämmelserna om jagt skola sammanfattas, föreskrifva sådan bötesfördelning, som befinnes önskvärd för åstadkommande af verksam tillsyn å författningens efterlefnad».

Sedan föredragande departementschefen härefter uppläst förevarande förslag till lag om rätt till jagt, till lag om ändrad lydelse af

24 kap. 13 § strafflagen och till lag om ändrad lydelse af 1 § i lagen angående tiden för nyttjanderättsaftals bestånd den 25 april 1889, af den lydelse bilagor litt. G, H och I vid detta protokoll utvisa, hemställde han i underdånighet, att högsta domstolens utlåtande öfver dessa lagförslag måtte, för det ändamål § 87 regeringsformen omförmåler, genom note ur protokollet inhämtas.

Till denna af statsrådets öfrige ledamöter biträdda hemställan behagade Hans Kongl. Höghet Kronprinsen-Regenten i nåder lemna bifall.

Ex protocollo

Erik Ölander.

Litt. G.

Förslag

till

Lag

om rätt till jagt.

Med upphäfvande af 1—11 §§, 18, 19 och 21 §§ i förnyade nådiga jagtstadgan den 21 oktober 1864, äfvensom af hvad nämnda stadga innehåller med afseende å öfverträdelse af sålunda upphäfdade föreskrifter förordnas som följer:

1 §.

Å kronojord tillkomme jagträtten kronan, der ej i denna lag annorlunda stadgas.

Kronan ege ock jagträtt å häradsallmänning, ehvad den står under allmän vård eller delegarne sjelfva öfvertagit dess förvaltning.

2 §.

Kronans jagträtt å dess hägnade jagtparker och djurgårdar, å jord hörande till de kungliga lustslotten och andra till Konungens disposition ställda lägenheter, å kungsgårdar, kronoparker och all annan kronan tillhörig odisponerad jord, äfvensom å häradsallmänningar utöfvas af Konungen sjelf och chefen för hans hofjägeristat jemte dem, som vid sådana tillfällen äro följaktiga. Å nämnda områden, med undantag af dem, som äro ställda till Konungens disposition, må jagt idkas jemväl af medlem af Kongl. huset, af chefen för domänstyrelsen samt af landshöfdingarne, hvar och en inom sitt län, jemte dem, som dessa personer åtfölja, äfvensom af de vid skogsstaten och skogsläroverken anställda tjänstemän, hvar inom sitt tjänstgöringsområde. Betjente vid skogsstaten och skogsläroverken ege att å de områden, som i denna para-

graf afses och stå under deras bevakning, idka jagt efter skadliga rofdjur samt, med domänstyrelsens för viss tid eller tills vidare lemnade tillåtelse, äfven efter annat villebråd eller visst slag deraf.

Utan Konungens särskilda tillåtelse må dock ej i något af omförmälda fall jagt idkas efter elg, hjort, rådjur, vildren eller svan.

3 §.

Å oafvittrad jord, som ej blifvit till lapparnes uteslutande begagnande anvisad, äfvensom i skärgård på klippor och skär, som ej höra till visst hemman, samt på öppna hafvet vare jagten fri för hvarje svensk undersåte.

4 §.

Enskild jordegare hafve jagträtt å sin jord. Jagträtt tillkomme ock boställshafvare och kronohemmansåbo å boställets eller kronohemmanets egor, delegare i sockenallmänning, byaskog eller dylik samfäld jord å densamma, allmän inrättning å jord, som derunder lyder, samt stad å dess jord. Afgärda by hafve jagträtt allenast å sina egor inom hank och stör.

Å samfäld jord må ej en delegare utan de öfriges samtycke upplåta jagträtt åt någon, som ej är delegare.

5 §.

Varder jord åt någon till bruk upplåten, nyttje brukaren, der ej annorledes aftalas, den jagt, som till jorden hörer.

Angående tiden för beståndet af aftal, hvarigenom någon till annan upplåter sin jagträtt, är särskildt stadgadt.

6 §.

År genom urminnes häfd eller genom särskildt stadgande, aftal, dom eller skattläggning eller på annat lagligt sätt annorledes än ofvan sägs bestämdt om någons rätt till jagt, vare det gällande.

7 §.

Om lapparnes rätt till jagt i vissa delar af riket gälle hvad särskildt är stadgadt.

8 §.

Å jord, hvilken såsom tvistig blifvit stäld under förbud, må icke någon af de tvistande utan öfverenskommelse jaga annat än skadliga rofdjur.

9 §.

Har någon ringat björn i ide, hafve ensam rätt att jagten fullfölja, och må ej annan, med vetskap att björnen är ringad, djuret ur idet uppskrämma.

Vill man å annans område eljest jaga björn eller jaga varg, lo eller järf, tillsäge hvarje gång förut den, som jagträtt å området eger. Har något af nämnda djur bevisligen uppehållit sig i trakten, må jagträttsinnehafvaren ej jagten hindra, utan tage del deri; vill han ej deltaga, ege den, som tillsade, rätt att ändock jaga och att behålla de djur af nämnda slag han dervid må fälla.

10 §.

Hvar, som under idkande af loffig jagt sårar villebråd så, att det faller å annans område inom ett hundra meter från gränsen, må tillvarataga och behålla villebrådet. Är det elg, hjort, rådjur eller vildren, må den jagande dock ej från stället bortföra djuret utan i närvaro af två ojäfviga vittnen, och vare han dessutom pligtig att, sist å andra dagen sedan djuret fälles, om förhållandet underrätta jagträttsinnehafvaren eller den, som innehar området, eller någon af deras folk. Försummar den jagande något af hvad sålunda föreskrifvits eller öfverskrider han eljest sin rätt att å annans område tillvarataga villebråd, varde ansedd såsom den der oloffligen jagat å annans område.

Har någon å eget område eller eljest loffligen drifvit upp björn, varg, lo eller järf, ege han rätt att jagten in på annans område fullfölja.

11 §.

Träffar någon tillfälligtvis, ehvar det vara må, skadligt rofdjur, då må han det fälla och behålla.

12 §.

Till skadliga rofdjur hänföras enligt denna lag björn, varg, lo, järf, räf, mård, utter, sül, örn, berguf, hög och falk.

13 §.

Utan särskildt tillstånd af den, som jorden innehar, må jagträttsinnehafvare ej idka jagt i gård eller trädgård, icke heller, under tiden från och med den 1 maj till dess grödan är afmejad, å åker, som är med säd eller gräs besädd.

Vid jagt å område, som af annan innehafves, vare jagträttsinnehafvaren skyldig ersätta all skada, som å mark, hägnad eller annan egendom förorsakas vare sig af honom sjelf eller af annan, hvilken han gifvit lof att jaga, eller af de vid jagten använda biträden eller hundar.

14 §.

Ej må någon utan lof skrämma eller drifva villebråd från annans område.

15 §.

Med skjutgevär må icke någon utan tillstånd af jagträttsinnehafvaren färdas öfver jagtområde, med mindre det efter omständigheterna uppenbarligen sker i lofliga ärenden och hund, om sådan medföres, hålles kopplad.

16 §.

Okopplad hund må ej någon utan lof medföra eller insläppa i annans hägnade jagtpark eller djurgård; sker det, vare hunden förverkad.

Löper hund eljest olofligen lös å annans än hundens egares jagtmark, hafve jagträttsinnehafvaren rätt att låta upptaga hunden; dock älligge honom att om upptagandet ofördröjligen tillsäga hundens egare eller, derest denne ej är känd eller icke kan träffas, låta kungöra i kyrkan för den församling, der hunden blifvit upptagen, och i tidning inom orten. Vill egaren återfå hunden, löse den med fem kronor eller, der hunden förut blifvit hos samme jagträttsinnehafvare löst, tio kronor jemte ersättning hvarje gång för hundens föda och öfriga kostnader. Har ej egaren utlöst hunden inom åtta dagar efter erhållen tillsägelse om upptagandet eller inom sextio dagar från det kungörelsen varit uppläst och i tidning införd, vare hunden förverkad. Vill jagträttsinnehafvaren hellre taga lösen, vare hundens egare skyldig att sådan

enligt förut angifna grunder utgifva, såframt talan derom instämmer inom trettio dagar efter det hunden varit att anse som förverkad.

17 §.

Katt, som anträffas på längre afstånd från bebodt hus än 300 meter eller i skog eller hage, må saklöst dödas.

18 §.

Jagar någon oloffigen på annans område, straffes efter allmänna strafflagen.

Har han vid jagten fångat eller dödat villebråd, vare villebrådet eller, om det ej kan tillrättaskaffas, dess värde förverkadt till jagträttsinnehafvaren eller, om villebrådet fälts å kronojord, der jagträtten icke tillkommer annan än kronan, eller å häradsallmanning till åklagaren.

19 §.

Anträffas å bar gerning någon, som oloffigen jagar å annans område, må den, som der eger jagträtt, och jordens innehafvare äfvensom deras folk af den jagande taga bössa, jagtredskap och hundar till vedermäle och pant samt behålla det, till dess han rätt för sig bjuder. Å kronojord, der jagträtten icke tillkommer annan än kronan, så ock å häradsallmanning hafve tjenstemän och betjente vid skogsstaten eller skogsläroverken samt allmän åklagare enahanda rätt.

20 §.

Öfverträder någon förbud, som i 9 § 1 mom., 14 §, 15 § eller 16 § 1 mom. är meddeladt, och är förseelsen ej att hänföra till olofflig jagt å annans område, straffes med böter från och med fem till och med ethundra kronor. Bryter någon emot hvad i 13 § 1 mom. är föreskrifvet, böte från och med fem till och med femtio kronor.

21 §.

Förbrytelser emot denna lag, hvilka blott förnärma enskild persons rätt, må icke åtalas af annan än målsegaren. Sker intrång i kronans, menighets eller allmän inrättnings rätt, ege tjenstemän och betjente vid

skogsstaten och skogsläroverken jemte allmän åklagare att derå tala och njute de enahanda vitsord, som tillkommer dem, hvilka rättens eller Konungens befallningshafvandes bud och ärenden gå.

22 §.

Böter, som enligt denna lag ådömas, tillfalla kronan. Saknas tillgång till böternas fulla gäldande, skola de förvandlas enligt allmän strafflag.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1902; dock att hvad i 5 § 1 mom. är stadgadt icke gäller om brukare, till hvilken jord är upplåten före utfärdandet af jagtstadgan den 21 oktober 1864.

Litt. H.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse af 24 kap. 13 § strafflagen.

Härigenom förordnas, att 24 kap. 13 § strafflagen skall erhålla följande ändrade lydelse:

För oloflig jagt å annans område, som ej till jagtpark eller djurgård inhägnadt är, bötes högst tvåhundra riksdaler.

År djur, som i 12 § 2 mom. sägs, dervid fäldt, såradt eller fångadt; vare straffet böter, ej under tjugu riksdaler.

*Litt. I.***Förslag**

till

Lag

om ändrad lydelse af 1 § i lagen angående tiden för nyttjanderättsaftals bestånd den 25 april 1889.

Härigenom förordnas, att 1 § i lagen angående tiden för nyttjanderättsaftals bestånd den 25 april 1889 skall erhålla följande ändrade lydelse:

Aftal, hvarigenom nyttjanderätt till fast egendom å landet på viss tid upplåtes, må ej gälla öfver femtio år. Afser aftalet allenast eller hufvudsakligen upplåtelse af jagträtt eller af rätt till afverkning af skog annorledes än till husbehof, vare det ej gällande öfver tjugu år.

Utdrag af protokollet öfver lagärenden, hållet uti Kongl. Maj:ts högsta domstol torsdagen den 25 oktober 1900.

Tredje rummet.

Närvarande:

Justitieråden: *Herslow,*
Hellström,
Bohman,
Ramstedt,
Westring.

Tillförordnade byråchefen för lagärenden revisionssekreteraren Hammarskjöld föredrog i underdånighet under högsta domstolens sammanträde denna dag

note ur protokollet öfver justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Kongl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet den 17 innevarande oktober, hvaraf inhemtades, att Kongl. Maj:t i nåder förordnat, att högsta domstolens utlåtande skulle, för det ändamål § 87 regeringsformen omförmäler, inhemtas öfver uppgjorda förslag till lag om rätt till jagt, lag om ändrad lydelse af 24 kap. 13 § strafflagen och lag om ändrad lydelse af 1 § i lagen angående tiden för nyttjanderättsaftals bestånd den 25 april 1889; varande förslagen bilagda detta protokoll.

Högsta domstolens ledamöter förenade sig om följande yttrande:

Med det på flera ställen i förslagen förekommande uttrycket »nans område» afses, enligt hvad föredragande departementschefens yttrande gifver vid handen, den mark eller det vattenområde, hvarå jagträtten tillkommer annan. Nämnda uttryck kan emellertid äfven förstås såsom betecknande det område, som af annan eges eller med nyttjanderätt innehafves. I de fall då jagträtten och eganderätten eller nyttjande-

rätten icke tillkomma samma person, skulle därför tvekan vid lagtillämpningen kunna uppstå. Ett tydligare uttryck synes därför böra väljas.

I 14 § torde den ändring böra vidtagas, att sådan innehafvare af jord, som ej tillika är innehafvare af jagträtten derå, ej må inskränkas i sin rätt att emot villebråd freda egor och hemdjur.

Det i 18 och 19 §§ förekommande uttrycket »kronojord, der jagträtten icke tillkommer annan än kronan», synes icke tillräckligt tydligt angifva hvad dermed afses, eller dels kronojord, der jagträtten tillkommer kronan, dels sådan jord, som i 3 § omförmäles.

Ex protocollo

Aug. von Hartmansdorff.

Utdrag af protokollet öfver justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Kongl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott fredagen den 21 december 1900

i närvaro af:

Hans excellens herr statsministern friherre von OTTER,

Statsråden: WIKBLAD,

ANNERSTEDT,

herr von KRUSENSTJERNA,

grefve WACHTMEISTER,

CLAËSON,

DYRSSEN,

CRUSEBJÖRN,

OELBERG,

HUSBERG.

Justitieråden: NORBERG,

CARLSON.

Efter gemensam beredning med chefen för jordbruksdepartementet anmälde chefen för justitiedepartementet statsrådet Annerstedt i underdånighet:

Högsta domstolens genom note ur protokollet öfver justitiedepartementsärenden för den 17 sistlidne oktober inhemtade utlåtande öfver de vid samma protokoll fogade förslag till lag om rätt till jagt, lag om ändrad lydelse af 24 kap. 13 § strafflagen och lag om ändrad lydelse af 1 § i lagen angående tiden för nyttjanderättsaftals bestånd den 25 april 1889.

Efter att hafva redogjort för utlåtandets innehåll hemställde föredragande departementschefen, att förslagen med de jemkningar, som af högsta domstolens erinringar föranleddes, måtte, jemlikt § 87 regeringsformen, genom nådig proposition för Riksdagen till antagande framläggas.

Med bifall till denna af statsrådets öfrige ledamöter biträdda hemställan behagade Hans Kongl. Höghet Kronprinsen-Regenten i nåder förordna, att till Riksdagen skulle aflätas nådig proposition i ämnet, af den lydelse bilagan litt. A vid detta protokoll utvisar.

Ex protocollo

Aug. von Hartmansdorff.